YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

19 päivänä maaliskuuta 2009 *

Asiassa C-270/07,

jossa on kyse EY 226 artiklaan perustuvasta jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevasta kanteesta, joka on nostettu 6.6.2007,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään F. Erlbacher ja A. Szmytkowska, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Saksan liittotasavalta, asiamiehinään M. Lumma ja C. Schulze-Bahr, avustajanaan Rechtsanwalt U. Karpenstein,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Jann sekä tuomarit M. Ilešič, A. Borg Barthet, E. Levits ja J.-J. Kasel (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: M. Poiares Maduro,
kirjaaja: hallintovirkamies K. Sztranc-Sławiczek,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 4.9.2008 pidetyssä istunnossa esitetyn,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio vaatii kanteessaan yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut tai ei vieläkään noudata direktiiveissä 89/662/ETY, 90/425/ETY, 90/675/ETY ja 91/496/ETY tarkoitettujen eläinlääkärintarkastusten ja -valvonnan rahoittamisesta 29.1.1985 annetun neuvoston direktiivin 85/73/ETY (EYVL L 32, s. 14), sellaisena kuin se on muutettuna 18.12.1997 annetulla neuvoston direktiivillä 97/79/EY (EYVL L 24, s. 31; jäljempänä direktiivi 85/73), 1 artiklan ja 5 artiklan 3 ja 4 kohdan ja 1.1.2007 jälkeen rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden

varmistamiseksi suoritetusta virallisesta valvonnasta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 882/2004 (EUVL L 165, s. 1 ja oikaisu EUVL L 191, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 23.5.2006 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 776/2006 (EUVL L 136, s. 3; jäljempänä asetus N:o 882/2004), 27 artiklan 2, 4 ja 10 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole saattanut tuoreen lihan ja siipikarjanlihan terveystarkastuksista annetun Schleswig-Holsteinin täytäntöönpanolain (Ausführungsgesetz zum Fleischhygienerecht und zum Geflügelfleischrecht für das Land Schleswig-Holstein) 4 §:ää yhteisön sääntelyn mukaiseksi.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön säännöstö

2 Kun terveyttä koskevista ongelmista yhteisön sisäisessä tuoreen lihan kaupassa 26.6.1964 annetun neuvoston direktiivin 64/433/ETY (EYVL 1964, 121, s. 2012), sellaisena kuin se on muutettuna ja kodifioituna 29.7.1991 annetulla neuvoston direktiivillä 91/497/ETY (EYVL L 268, s. 69; jäljempänä direktiivi 64/433), 3 artiklan 1 kohdan A alakohdan d alakohtaa ja 5 artiklan 1 kohdan a alakohdan ii alakohtaa luetaan yhdessä sen liitteessä I olevan VIII luvun 40 kohdan e alakohdan kanssa, ilmenee, että tuoreen lihan post mortem -tutkimuksiin kuuluvat tarvittaessa laboratoriotutkimukset, joihin sisältyvät tarpeen vaatiessa bakteriologinen tutkimus ja sellaisten jäämien etsintä, joilla on farmakologinen vaikutus.

3 Direktiivi 64/433 on 1.1.2006 alkavin vaikutuksin kumottu ihmisravinnoksi tarkoitettujen tiettyjen eläinperäisten tuotteiden tuotantoa ja markkinoille saattamista koskevista elintarvikehygienia- ja terveyssäännöistä annettujen tiettyjen direktiivien kumoamisesta sekä neuvoston direktiivien 89/662/ETY ja 92/118/ETY ja neuvoston päätöksen 95/408/EY muuttamisesta 21.4.2004 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2004/41/EY (EUVL L 157, s. 33).

4 Direktiivin 2004/41 4 artiklan 1 kohdan nojalla muun muassa direktiiviin 64/433 tehdyt viittaukset on ymmärrettävä asiayhteyden mukaan eläinperäisiä elintarvikkeita koskevista erityisistä hygieniasäännöistä 29.4.2004 annettuun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseen (EY) N:o 853/2004 (EUVL L 139, s. 55) ja ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläinperäisten tuotteiden virallisen valvonnan järjestämistä koskevista erityissäännöistä 29.4.2004 annettuun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseen (EY) N:o 854/2004 (EUVL L 139, s. 206 ja oikaisu EUVL L 226, s. 83) tehdyiksi viittauksiksi.

5 Kun asetuksen N:o 854/2004 5 artiklan 1 kohdan d ja f alakohtaa luetaan yhdessä sen liitteessä I olevan II luvun D ja F kohdan kanssa, ilmenee, että tuoreen lihan post mortem -tutkimuksissa on tehtävä laboratoriotutkimukset, jos niitä pidetään tarpeellisina lopullisen diagnoosin tekemisen kannalta tai muun muassa eläintautien tai sellaisten tekijöiden havaitsemiseksi, joiden perusteella liha saatetaan todeta ihmisravinnoksi kelpaamattomaksi tai sen käytölle on asetettava rajoituksia. Virka-eläinlääkärin on myös varmistettava, että kaikki muut tarvittavat laboratoriokokeet tehdään.

6 Direktiivin 85/73 1 artiklassa säädetään kyseisten tarkastusten ja valvonnan rahoittamisesta, että jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että ne kantavat yhteisön maksun näistä tarkastuksista ja valvontatoimista aiheutuvien kustannusten kattamiseksi.

7 Direktiivin 85/73 5 artiklan 1 kohdan mukaan yhteisön maksut vahvistetaan siten, että ne kattavat kustannukset, joita toimivaltaiselle viranomaiselle aiheutuu tarkastusyksikön palkka- ja sosiaalikustannuksista sekä tarkastusten ja valvonnan toteuttamiseen liittyvistä hallintomenoista, jollaisina voidaan pitää tarkastajien jatkuvasta koulutuksesta aiheutuvia kustannuksia. Jäsenvaltiot saavat lisäksi tämän artiklan 3 kohdan perusteella kantaa määrältään yhteisön maksuja suuremman maksun edellyttäen, että kunkin jäsenvaltion kantamien maksujen yhteismäärä ei ole suurempi kuin tarkastuksen tosiasialliset kustannukset. Tämän saman 5 artiklan 4 kohdassa säädetään puolestaan, että nämä yhteisön maksut korvaavat kaikki muut jäsenvaltioiden kansallisten, alueellisten tai kunnallisten viranomaisten 1 artiklassa tarkoitetuista tarkastuksista ja valvontatoimista kantamat terveystarkastusmaksut tai -verot.

8 Direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 1 kohdassa säädetään teurastustoimenpiteisiin liittyvistä kiinteistä tarkastusmaksuista. Leikkaamistoimenpiteisiin liittyvien tarkastusten ja valvontatoimien rahoittamistavoista säädetään tämän saman luvun 2 kohdassa. Kyseisen I luvun 4 kohdan a ja b alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltiot voivat korkeampien kustannusten kattamiseksi

a) korottaa tietyn laitoksen osalta 1 ja 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettuja kiinteitä maksuja.

– –

b) tai kantaa tosiasiallisesti aiheutuneet kustannukset kattavan maksun.”

9 Asetuksen N:o 882/2004 27 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltiot voivat periä maksuja virallisesta valvonnasta aiheutuvien kustannusten kattamiseksi.

2. Jäsenvaltioiden on kuitenkin varmistettava maksujen periminen liitteessä IV olevassa A jaksossa ja liitteessä V olevassa A jaksossa tarkoitettujen toimien osalta.

– –

4. Edellä olevan 1 ja 2 kohdan mukaisesti virallista valvontaa varten perittävät maksut

a) eivät saa ylittää toimivaltaisille vastuuviranomaisille aiheutuvia kustannuksia liitteessä VI lueteltujen seikkojen osalta; ja

b) voidaan vahvistaa kiinteämääräisiksi toimivaltaisille viranomaisille tietyllä ajanjaksolla aiheutuvien kustannusten perusteella tai tarvittaessa liitteessä IV olevassa B jaksossa tai liitteessä V olevassa B jaksossa vahvistetuiksi määriksi.

– –

10. Jäsenvaltiot eivät saa periä muita kuin tässä artiklassa tarkoitettuja maksuja tämän asetuksen täytäntöönpanemiseksi, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 28 artiklassa tarkoitettuja kustannuksia.

– –”

Kansallinen säännöstö

10 Schleswig-Holsteinin täytäntöönpanolain 4 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1) Ante ja post mortem -tarkastuksista sekä jäänteiden ja trikiinien etsimiseksi tehtävistä testeistä ja terveysvalvonnasta kannettava maksu määrätään kunkin eläimen kohdalta sen lajin nojalla; leikkauslaitoksissa, joissa liha leikataan tai irrotetaan luista, ne vahvistetaan luut sisältävää lihatonnia kohti.

2) Maksun määrää laskettaessa mukaan luetaan

1. tarkastusyksikön palkka- ja sosiaalikustannukset,

2. tarkastusten ja valvonnan toteuttamisesta aiheutuvat hallintomenot, joihin voidaan lisätä tarkastajien jatkuvasta koulutuksesta aiheutuvat kustannukset.

3) Hallinnollisia maksuja korotetaan suhteellisesti

1. aina 100 prosenttiin asti, kun hallintotoimi on toteutettu pyynnöstä kello 18:n ja kello 7:n välisenä aikana, suurissa laitoksissa kello 18:n ja kello 6:n välisenä aikana, lauantaisin kello 15:n jälkeen ja sunnuntaisin tai lakisääteisinä vapaapäivinä.

2. aina 50 prosenttiin asti, kun hallintotoimi on toteutettu pyynnöstä muulloin kuin tavanomaisina tarkastus- tai teurastusaikoina.

4) – –

Maksujen lisäksi on kannettava – – seuraavat kustannukset:

– –

2. bakteriologisista tutkimuksista aiheutuneet kuljetuskustannukset (bakteriologiset näytteet, BSE-näytteet ja muut epäilyksenalaiset näytteet jäänteiden etsimisestä aiheutuneita kuljetuskustannuksia lukuun ottamatta – –) ja

3. Edellä 2 momentissa tarkoitetuista näytteistä aiheutuneet tutkimuskulut – –”

Oikeudenkäyntiä edeltänyt menettely

11 Sen jälkeen kun komissioon oli tehty kantelu, se osoitti 21.3.2005 Saksan liittotasavallalle virallisen huomautuksen ilmoittaen tälle jäsenvaltiolle katsovansa,

ettei Schleswig-Holsteinin osavaltion täytäntöönpanolain 4 §:n 4 momentti ole direktiivin 85/73, sellaisena kuin yhteisöjen tuomioistuin on sitä tulkinnut yhdistetyissä asioissa C-284/00 ja C-288/00, Stratmann ja Fleischversorgung Neuss, 30.5.2002 antamassaan tuomiossa (Kok., s. I-4611), asian kannalta merkityksellisten säännösten mukainen.

12 Saksan viranomaiset vastasivat 20.5.2005 mainittuun viralliseen huomautukseen, että komission epäilyt siitä, ettei direktiiviä 85/73 olisi pantu asianmukaisesti täytäntöön kansallisessa oikeudessa, olivat perusteettomia, ja että edellä mainitulla asialla Stratmann ja Fleischversorgung Neuss ei ole merkitystä nyt esillä olevassa asiassa.

13 Koska komissio ei ollut tyytyväinen tähän vastaukseen, se lähetti 4.7.2006 kyseiselle jäsenvaltiolle perustellun lausunnon, jossa se uudisti virallisessa huomautuksessa esittämänsä väitteet ja kehotti Saksan liittotasavaltaa toteuttamaan lausunnon noudattamisen edellyttämät toimenpiteet kahden kuukauden kuluessa sen tiedoksisaannista.

14 Koska kyseinen jäsenvaltio ei vastannut perusteltuun lausuntoon, komissio päätti nostaa nyt käsiteltävänä olevan kanteen.

Kanne

Asianosaisten lausumat

15 Komissio väittää, että Schleswig-Holsteinin osavaltion täytäntöönpanolain 4 §:n 4 momentin nojalla sen toimivaltaiset viranomaiset voivat kantaa tuoreen lihan bakteriologisten tutkimusten toteuttamisesta aiheutuvia kustannuksia vastaavat summat yhteisön kiinteämääräisen maksun lisäksi. Yhteisöjen tuomioistuin on

komission mielestä edellä mainitussa asiassa Stratmann ja Fleischversorgung Neuss antamassaan tuomiossa päättänyt, että direktiivien 64/433 ja 85/73 tekstistä ja tarkoituksesta ilmenee, että noista tutkimuksista aiheutuneet kustannukset katetaan jäsenvaltioiden viimeksi mainitun direktiivin perusteella kantamalla yhteisön maksulla.

16 Yhteisön uuden sääntelyn voimaantulo, nimittäin asetusten N:o 853/2004 ja N:o 854/2004 voimaantulo 1.1.2006 alkavin vaikutuksin ja asetuksen N:o 882/2004 voimaantulo 1.1.2007 alkavin vaikutuksin, ei ole muuttanut tätä tilannetta mitenkään. Näiden asetusten tämän asian kannalta merkityksellisistä säännöksistä näet ilmenee, että bakteriologiset tutkimukset ovat edelleenkin pakollisten terveystarkastusten ja -valvonnan osa ja että niistä aiheutuvat kustannukset katetaan yhteisön maksulla. Näistä tutkimuksista voidaan siis kantaa vain tämä maksu. Schleswig-Holsteinin osavaltion täytäntöönpanolain 4 §:n 4 momentti on ristiriidassa asian kannalta merkityksellisten yhteisön säännösten tarkoituksen kanssa, koska viimeksi mainitulla pyritään, kuten yhteisöjen tuomioistuin on jo edellä mainitussa asiassa Stratmann ja Fleischversorgung Neuss antamassaan tuomiossa, jota voidaan analogisesti soveltaa yhteisön uuteen sääntelyyn, todennut, korjaamaan tarkastusten ja valvonnan rahoittamisessa olevien eroavuuksien aiheuttamia kilpailun vääristymiä. Tämän tavoitteen toteuttaminen vaarantuisi kuitenkin, jos tietyt yhteisön oikeudessa säädetyt terveystarkastus- ja valvontatoimenpiteet voisivat jäädä yhteisön rahoitusjärjestelmän ulkopuolelle ja olla erityisten kansallisten maksujen kohteena.

17 Toisin kuin Saksan liittotasavalta väittää, Schleswig-Holsteinin osavaltion täytäntöönpanolain 4 §:n 4 momentin kaltainen säännös ei voi komission mukaan tukeutua direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohtaan. Yhteisöjen tuomioistuin on edellä mainitussa asiassa Stratmann ja Fleischversorgung Neuss antamassaan tuomiossa nimittäin nimenomaisesti sulkenut pois mahdollisuuden vedota saman 4 kohdan b alakohtaan bakteriologisia tutkimuksista aiheutuvien kustannusten kantamiseksi yhteisön kiinteämääräisen maksun lisäksi. Yhteisöjen tuomioistuin on tuossa tuomiossa lisäksi katsonut, että mainitun säännöksen nojalla kannetun maksun on oltava kiinteämääräinen. Tässä tapauksessa ei kuitenkaan ole kyse sellaisen yhteisön kiinteän maksun määrän yleisestä korottamisesta, joka kattaa kaikki tosiasiallisesti aiheutuneet kustannukset. Schleswig-Holsteinin osavaltion täytäntöönpanolain 4 §:n 4 momentti on siis direktiivin 85/73 5 artiklan 4 kohdan ensimmäisen kohdan vastainen.

18 Komissio väittää vielä, että asiassa C-374/97, Feyrer, 9.9.1999 annetulla tuomiolla (Kok., s. I-5153), johon Saksan liittotasavalta on vedonnut kantansa tueksi, ei ole merkitystä nyt esillä olevassa asiassa. Yhteisöjen tuomioistuimen tuossa tuomiossa käsittelemät kysymykset ovat hyvin erilaisia kuin tässä asiassa esille tulleet kysymykset.

19 Saksan liittotasavalta väittää, että Schleswig-Holsteinin osavaltion täytäntöönpanolain perustana on direktiivin 85/73 1 artikla ja sen liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohta, joiden nojalla jäsenvaltiot voivat kantaa maksun, joka kattaa teuraslihan tarkastuksista ja sen terveysvalvonnasta tosiasiallisesti aiheutuneet kustannukset.

20 Mainittu jäsenvaltio toteaa aluksi, että Schleswig-Holsteinin osavaltion täytäntöönpanolaissa teuraseläimistä ja terveysvalvonnasta kannettavaksi säädetty maksu ei käsitä kuljetuskustannuksia eikä sellaisten näytteiden tarkastuksista aiheutuneita kustannuksia, jotka on otettu bakteriologisten tutkimusten suorittamiseksi. Tämä on kansallisen oikeuden mukaista, sillä sen mukaan maksulla ei saada missään tapauksessa kattaa tällaisia kustannuksia. Näiden kustannusten kattamiseen tarkoitetut summat on siis laillista kantaa erikseen.

21 Sitten Saksan liittotasavalta väittää, että Schleswig-Holsteinin osavaltio ei kanna tuoreen lihan tarkastus- ja valvontamaksuina direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 2 ja 3 kohdassa säädettyjä kiinteämääräisiä maksuja eikä maksuja, joilla pyrittäisiin saman luvun 4 kohdan a alakohdan perusteella korottamaan kiinteitä maksuja. Tästä syystä ei komission tavoin voida väittää, että kyseiset summat kannettaisiin yhteisön kiinteän maksun ”lisäksi”. Schleswig-Holsteinin osavaltion sääntely eroaa tässä suhteessa hyvin huomattavasti edellä mainitussa asiassa Stratmann ja Fleischversorgung Neuss kyseessä olleesta sääntelystä. Lisäksi jäsenvaltiot voivat edellä mainitussa asiassa Feyrer annetun tuomion 32 kohdan mukaan ilman lisäedellytyksiä käyttää niille direktiivin liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohdassa annettua oikeutta edellyttäen ainoastaan, ettei erityinen maksu ylitä todellisia kustannuksia. Kun tätä edellytystä näin ollen noudatetaan, erityismaksuja

voidaan kantaa erilaisista suorituksista. On kuitenkin suotavaa, että – kuten tässä tapauksessa – kaksinkertaista rahoitusta ei ole olemassa.

22 Lopuksi Saksan liittotasavalta väittää, että Schleswig-Holsteinin osavaltion täytäntöönpanolain 4 §:n 4 momentti ei ole direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohdan sanamuodon eikä tavoitteen vastainen. Kun nimittäin direktiivissä tämän säännöksen eri kieliversioita luetaan yhdessä, ilmenee, ettei se estä kantamasta useita osittaisia maksuja eikä ”kokonaismaksun” muodostavien maksujen ja verojen yhteismäärää. Toisaalta tämän direktiivin tavoitteen, joka on maksujen laskentapohjan yhdenmukaistaminen, ei pitäisi johtaa sovellettavien tasojen yhdenmukaistamiseen, koska jo itse direktiivissäkin säädetään poikkeuksista, jotka mahdollistavat sen, että jäsenvaltiot ottavat huomioon erilaisia kustannusrakenteita.

23 Mainittu jäsenvaltio lisää tähän, että on lisäksi vääjäämätöntä, että kyseisen maksun määrä vaihtelee tapauskohtaisesti, sillä huomioon otettavat kustannukset vaihtelevat teurastusyritysten olosuhteiden ja toimitettavien tarkastusten mukaan. Maksu, jolla pyritään kattamaan tosiasiallisesti aiheutuneet kustannukset, eroaa kiinteämääräisestä maksusta juuri sen vuoksi, että ensimmäisessä tapauksessa kustannukset riippuvat kyseisestä teurastusyrityksestä, kun taas toisessa tapauksessa nämä kustannukset jakautuvat kaikkien teurastusyritysten kesken. Schleswig-Holsteinin osavaltion täytäntöönpanolain 4 §:n 4 momentin kaltaisella säännöksellä ei millään tavoin loukata direktiivin 85/73 5 artiklan 3 kohdassa olevaa kieltoa ylittää todelliset tarkastuskustannukset.

24 Asetukset N:o 853/2004 ja N:o 854/2004 sekä N:o 882/2004, joita on sovellettu 1.1.2006 ja 1.1.2007 lähtien, eivät muuta tätä tilannetta millään tavalla, koska Saksan liittotasavallan tämän tuomion 19–23 kohdassa esittämät lausumat pätevät analogisesti näihin uusiinkin asetuksiin.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

25 Aluksi on syytä todeta, että komissio vetoaa kanteensa tueksi kahteen kanneperusteeseen, jotka perustuvat siihen, ettei Saksan liittotasavalta ole noudattanut ensinnäkään direktiivin 85/73 1 artiklan ja 5 artiklan 3 ja 4 kohdan eikä toiseksikaan asetuksen N:o 882/2004 mukaisia velvoitteitaan.

Ensimmäinen väite

26 Jotta yhteisöjen tuomioistuin voisi lausua siitä, onko ensimmäinen kanneperuste perusteltu, sen on ensin päätettävä, onko edellä mainitulla asialla Stratmann ja Fleischversorgung Neuss, johon komissio on vedonnut, merkitystä nyt esillä olevassa asiassa, ja sen on vastattava kysymykseen, onko direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohtaa tulkittava kyseisen toimielimen ehdottamalla tavalla eli siten, että tämän säännöksen nojalla kannetun maksun on oltava kiinteämääräinen.

27 Siitä, voidaanko edellä mainittua asiaa Stratmann ja Fleischversorgung Neuss soveltaa analogisesti nyt esillä olevassa oikeudellisessa tilanteessa, on syytä todeta, että – kuten Saksan liittotasavalta on väittänyt komission sitä kiistämättä – Schleswig-Holsteinin osavaltio ei kanna tuoreen lihan tarkastus- ja valvontamaksuina direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 2 ja 3 kohdassa säädettyjä kiinteitä maksuja eikä määriä, joilla näitä kiinteitä maksuja saman I luvun 4 kohdan a alakohdan mukaan voidaan korottaa.

28 Koska on kiistatonta, että nyt esillä olevassa asiassa toimivaltaiset kansalliset viranomaiset kantavat vain erityisen maksun, on todettava, että vaikka tuo maksu koostuu eri määristä, Schleswig-Holsteinin osavaltion säännökset eroavat eräältä olennaiselta kohdaltaan edellä mainitussa asiassa Stratmann ja Fleischversorgung Neussé kyseessä olleista säännöksistä.

29 Tästä seuraa, ettei yhteisöjen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa Stratmann ja Fleischversorgung Neuss antamaa tuomiota voida analogisesti soveltaa nyt esillä olevassa asiassa kyseessä olevassa tilanteessa.

30 Direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohdan tulkinnasta puolestaan on aivan ensiksi todettava, että – toisin kuin komissio väittää – yhteisöjen tuomioistuin ei edellä mainitussa asiassa Stratmann ja Fleischversorgung Neuss antamansa tuomion 56 kohdassa ole todennut, että tässä säännöksessä säädetyn maksun pitää olla kiinteämääräinen.

31 Yhteisöjen tuomioistuimen kyseisessä 56 kohdassa mainitsemat korotukset ovat direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan a alakohdassa säädettyjä korotuksia, koska sanoja ”korottaa” ja ”kiinteät maksut” käytetään vain tässä säännöksessä. Kyseisen 56 kohdan toisessa osassa, joka koskee jäsenvaltioiden mahdollisuutta kantaa määrältään yhteisön maksut ylittävä erityinen maksu, ei millään tavoin viitata kiinteämääräisyyteen, vaan siinä rajoitutaan asettamaan tämän mahdollisuuden käyttämiselle vain se edellytys, jonka mukaan tämän maksun on katettava kaikki tosiasiallisesti aiheutuneet kustannukset.

32 Tästä seuraa, ettei kyseinen maksu saa ylittää tosiasiallisesti aiheutuneiden kustannusten määrää ja että siinä on otettava huomioon kaikki kustannukset mitään kustannuksia sivuuttamatta. Se ei siis voi olla ”kiinteämääräinen” maksu siinä mielessä, jossa komissio tämän sanan ymmärtää, sillä – kuten yhteisöjen tuomioistuin on todennut edellä mainitussa asiassa Stratmann ja Fleischversorgung Neuss antamansa tuomion 52 kohdassa – kiinteämääräisesti vahvistetulle maksulle on olennaista juuri se, että se tietyissä tapauksissa ylittää ja toisissa tapauksissa alittaa sillä rahoitettavien toimenpiteiden todelliset kustannukset.

33 Tähän on syytä lisätä, että edellä mainitussa asiassa Stratmann ja Fleischversorgung Neuss annetun tuomion 56 kohdan tällainen lukutapa on täysin sen rakenteen mukainen, koska tuo kohta on osa sellaista laajempaa tarkastelua, jolla pyritään vastaamaan kysymykseen siitä, kattaako jäsenvaltioiden tuoreen lihan terveystarkastuksista ja -valvonnasta johdetun yhteisön oikeuden perusteella perimä yhteisön maksu

kustannukset, jotka aiheutuvat tämän saman oikeuden mukaisesti suoritetuista bakteriologisista ja trikiinejä koskevista tutkimuksista, vai annetaanko sillä kyseisille jäsenvaltioille lupa kantaa yhteisön maksun lisäksi erityinen maksu näiden kustannusten kattamiseksi.

34 Koska käsitellessään edellä mainitussa asiassa Stratmann ja Fleischversorgung Neuss esillä ollutta ennakkoratkaisupyyntöä yhteisöjen tuomioistuimen ei tarvinnut vastata kysymykseen, onko direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohdan nojalla kannetun maksun oltava kiinteämääräinen, tähän kysymykseen annettavaa vastausta ei voida millään tavoin päätellä tuosta tuomiosta.

35 Sitten on syytä todeta, että direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohdan sellainen tulkinta, jonka mukaan tämän säännöksen nojalla kannettu maksu ei voisi koostua useista osista, on tehty mahdottomaksi edellä mainitussa asiassa Feyrer annetulla tuomiolla.

36 Edellä mainitussa asiassa Feyrer annetun tuomion 26 kohdassa, jossa viitataan direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohtaan, yhteisöjen tuomioistuin on muistuttanut, että tämän direktiivin 2 artiklan 3 kohdan, josta on tullut sen 5 artiklan 3 kohta, mukaan tässä säännöksessä mainittu jäsenvaltioiden ”kantamien maksujen yhteismäärä” ei saa ylittää todellisia tarkastuskustannuksia. Maksujen ”yhteismäärä” on välttämättä useiden sen muodostavien osien tulos.

37 Se seikka, että nyt esillä olevassa asiassa kyseessä oleva maksu koostuu kustannusten eri osista, ei siis sinänsä tee tästä maksusta yhteensoveltumatonta direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohdan kanssa.

38 Tässä suhteessa on syytä todeta, että tässä asiassa ei ole kiistetty, että kyseinen maksu ei ylitä todellisia kustannuksia. Tästä seuraa, että tämä maksu ei tältä osin myöskään ole ristiriidassa direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun 4 kohdan b alakohdan kanssa (ks. vastaavasti em. asia Feyrer, tuomion 27 ja 29 kohta).

39 Mainittu maksu ei samasta syystä ole myöskään ristiriidassa direktiivin 1 artiklan eikä 5 artiklan 4 kohdan kanssa.

40 Lopuksi on syytä todeta, että – toisin kuin komissio väittää – avoimuuteen ja kilpailun vääristymisen torjumiseen liittyvät tavoitteet eivät estä kantamasta komission ensimmäisessä kanneperusteessaan mainitseman kaltaista maksua.

41 Avoimuustavoitteesta on ensinnäkin todettava, että koska kyseinen maksu osoittaa selvästi ja yksityiskohtaisesti, millaisista eri osista se muodostuu, velallisten on mahdollista tuntea maksun yhteismäärän tarkka koostumus ja kyetä muuttamaan toimintaorganisaatiotaan optimoidakseen sen toiminnan muun muassa säästämällä tietyissä kustannuksissa ja vertaamalla tarpeen vaatiessa kustannuksiaan muiden taloudellisten toimijoiden kustannuksiin.

42 Toiseksi tavoitteesta, jona on kilpailun vääristymien torjuminen, on muistutettava, että tätä tavoitetta ei saavuteta ottamalla koko Euroopan yhteisössä käyttöön suuruudeltaan yhtenäinen maksu, vaan antamalla tuoreen lihan terveystarkastusten ja -valvonnan rahoittamiseen liittyvät yhdenmukaiset säännöt (ks. vastaavasti em. asia Feyrer, tuomion 40 kohta). Näin on yhdenmukaistettu tarkastus- ja valvontatoimet samoin kuin – kuten direktiivin 85/73 5 artiklan 1 kohdasta ja sen liitteessä A olevan I luvun 4 ja 5 kohdasta ilmenee – kustannusten ne eri osat, jotka voidaan ottaa huomioon yhteisön maksussa.

43 Koska asiassa ei ole näytetty toteen tai edes väitetty, että Schleswig-Holsteinin osavaltion täytäntöönpanolain 4 §:ssä säädetty maksu kattaisi muita kuin yhteisön säännöksissä säädettyjä kustannuksia tai että se ylittäisi tosiasiallisesti aiheutuneet kustannukset, sillä ei vaaranneta direktiivin 85/73 tavoitteena olevaa kilpailun vääristymien torjumista.

44 Nämä seikat huomioiden on todettava, että komission ensimmäisen kanneperusteensa tueksi esittämiä lausumia ei voida hyväksyä.

45 Tästä seuraa, että komission ensimmäinen kanneperuste on perusteettomana hylättävä.

Toinen kanneperuste

46 Komissio moittii toisessa kanneperusteessaan Saksan liittotasavaltaa siitä, ettei se 1.1.2007 jälkeen ole noudattanut asetuksen N:o 882/2004 27 artiklan 2, 4 ja 10 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole mukauttanut Schleswig-Holsteinin osavaltion täytäntöönpanolain 4 §:n säännöksiä näihin säännöksiin.

47 Tästä kanneperusteesta on heti aluksi todettava, että 6.7.2006 päivätyn perustellun lausunnon lausunto-osassa ei mainita, että Saksan liittotasavalta ei olisi noudattanut sille asetuksen N:o 882/2004 27 artiklassa asetettuja velvoitteita, ja tämä asetus on lisäksi tullut sovellettavaksi vasta sen jälkeen, kun kyseinen lausunto annettiin tiedoksi tälle jäsenvaltiolle.

48 Näin ollen on syytä tutkia, voidaanko komission kanteensa tueksi esittämä toinen kanneperuste ottaa tutkittavaksi.

49 Tältä osin on syytä muistuttaa, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan EY 226 artiklan mukaisesti nostetun kanteen ollessa kyseessä jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä on arvioitava sellaisen yhteisön lainsäädännön perusteella, joka oli voimassa komission kyseiselle jäsenvaltiolle perustellun lausunnon noudattamista varten asettaman määräajan päättyessä (ks. mm. asia C-365/97, komissio v. Italia, tuomio 9.11.1999, Kok., s. I-7773, 32 kohta ja asia C-275/04, komissio v. Belgia, tuomio 5.10.2006, Kok., s. I-9883, 34 kohta).

50 Vaikka kannekirjelmässä ei lähtökohtaisesti voida vaatia jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen toteamista laajemmin kuin perustellun lausunnon lausunto-osassa ja virallisessa huomautuksessa, on kuitenkin niin, että komissiolla on oikeus vaatia sellaisten jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisten toteamista, jotka perustuvat yhteisön toimen alkuperäiseen mutta myöhemmin muutettuun tai kumottuun versioon, jos nämä velvoitteet on sisällytetty myös uusiin säännöksiin tai määräyksiin. Kanteen kohdetta ei sen sijaan pidä laajentaa sellaisiin uusista säännöksistä tai määräyksistä johtuviin velvoitteisiin, joita vastaavia velvoitteita ei ole kyseisen toimen alkuperäisessä versiossa, sillä muutoin rikotaan jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn sääntöjenmukaisuutta koskevia olennaisia menettelymääräyksiä (ks. asia C-363/00, komissio v. Italia, tuomio 12.6.2003, Kok., s. I-5767, 22 kohta ja em. asia komissio v. Belgia, tuomion 35 kohta).

51 Nyt esillä olevassa asiassa on kiistatonta, että asetuksen N:o 882/2004 27 artiklan 2, 4 ja 10 kohdassa tarkoitetut maksut voidaan, kuten etenkin toiseksi mainitusta säännöksestä ilmenee, vahvistaa kiinteämääräisiksi.

52 Näin ollen on todettava, että nämä maksut eroavat perustavanlaatuisesti niistä maksuista, joita jäsenvaltiot voivat kantaa direktiivin 85/73 liitteessä A olevan I luvun

4 kohdan b alakohdan perusteella ja jotka, kuten tämän tuomion 32 kohdasta ilmenee, eivät saaneet olla kiinteämääräisiä vaan joiden oli vastattava tosiasiallisesti aiheutuneita kustannuksia.

53 Tästä seuraa, että komissio on toisessa kanneperusteessaan laajentanut perustellusta lausunnosta ilmenevän oikeudenkäynnin kohteen koskemaan asetuksessa N:o 882/2004 säädettyä velvollisuutta, jolla ei ole vastinetta direktiivissä 85/73, ja se on näin ollen rikkonut jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen toteamiseen johtavan menettelyn säännönmukaisuudelle asetettuja olennaisia menettelymääräyksiä.

54 Komission toista kanneperustetta ei näin ollen oteta tutkittavaksi.

55 Edellä lausuttu huomioon ottaen komission kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

56 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska Saksan liittotasavalta on vaatinut komission velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska komissio on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Euroopan yhteisöjen komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäynti-kulut.

Allekirjoitukset